

der have Interesse for og Forstand paa disse Forhold, og paa den store Trang, der er til en Reform her, forekommer det mig, at der er et Punkt at faa Tilslutning til, nemlig til et Punkt i den Forhandling, der fandt Sted ved Finanslovens 2den Behandling, hvor der var et levende Nusse i dette Ting om, at en Del af de Kapitaler, som ere offentlige, maatte blive udlaanede i Prioritetslaan til en Rente af $3\frac{1}{2}$ i Stedet for som hidtil til 4 pCt. Der er selvfølgelig en væsentlig Forskel mellem at lovgive om Anbringelsen af private Kapitaler og om disse at foreskrive, at der kun maa tages $3\frac{1}{2}$ pCt. — da begrænser man nemlig den Indtægt, som private vilde faa af disse Kapitaler, altsaa raader over Formuesforhold, som ikke ere offentlige, og at lovgive om Anbringelse af Kapitaler, der tilhøre Staten, dels Statskassen selv, dels Statsinstitutter med Statsformaal. Dette er noget helt andet. Thi her er jo Forholdet det, at naar man begrænser den Indtægt, de give, og der saa maatte blive Trang til mere Indtægt, vil denne yderligere Indtægt komme frem af Statens øvrige Kasser. Man tager altsaa ikke fra den ene og giver til den anden; den Indvending vil aldrig kunne gøres her. Man tager af Statsindtægterne, og for saa vidt det maatte storte paa Statsindtægter, kommer der Statsindtægter paa anden Maade. Man fordeles altsaa, om man vil, Byrderne, og da det er aldeles utvivlsomt, at Landbruget er overbebyrdet og netop gennem Lovgivningen overbebyrdet, er denne Fordeling den retfærdigste Foranstaltning, der tænkes kan. Det blev meget veltalende og med gode Grunde fremført under Finanslovens 2den Behandling, at der var Trang til at fastsætte en begrænset Rente for Statens Midler. Den ærede Ordfører for Finansudvalget talte varmt og veltalende derfor og stillede ogsaa i nogen Udsligt, at denne Sag maatte komme frem for Tinget senere. I de seneste Dage have saa mange ærede Medlemmer været borte, saa at der ikke har været megen Lejlighed til Samtale, og jeg ved derfor ikke, om den ærede Ordfører for Finansudvalget har tænkt sig et Forslag som dette, som den Genstand, han ventede, for en ny Drøftelse af dette store Spørgsmaal; men i hvert Tilfælde forekommer det mig,

at dette passende kunde optages her, og at der burde gøres et Forsøg paa, om man ikke i Stedet for en stor Meningsstilkendegivelse kunde faa gjort et reelt Skridt, om end af mindre Omfang. Vædringsforslaget gaar ud paa, at der af de Midler, som udlaanes af Statskassen og af særlige Institutters Fond, som hører under Ministerier, herefter kun maa tages $3\frac{1}{2}$ pCt. i Rente. Da der under Forhandlingen af dette Spørgsmaal ved Finanslovens 2den Behandling blandt andet blev rejst den Indvending ikke ganske uden Feje, at det ikke kunde siges med Bestemthed, at $3\frac{1}{2}$ pCt., om den end var det nu — thi dette var utvivlsomt — vilde vedblive i en nærmere eller fjernere Fremtid at være den rette Rente, forekom det mig rigtigt at tilføje et Middel, hvorved Renten, hvis den nu nedsættes til $3\frac{1}{2}$ pCt., under passende Hensyn til Konjunkturerne kunde forhøjes igen, naar dette gjordes nødvendigt. Medens den første Del af Vædringsforslaget, som sagt, gaar ud paa, at der for Udlaan af Statens Midler mod Pant i fast Gjendom kun maa tages $3\frac{1}{2}$ pCt. i Rente, foreslaas det derfor i andet Stykke af Vædringsforslaget, at vedkommende Ministerier, under hvilke Anbringelse af Kapitalerne forterer, naar det maatte vise sig, at der i 3 Maanedes nærmest forud for en 11te December eller en 11te Juni Termin gennemsnitlig paa de kongelige Obligationer var noteret en mindre Kurs end Parikursen, skal være be myndiget til at forene sig med Pantedeбитor om en højere Rente, der bestemmes i Forhold til den Kurs, der nu er. Jeg skal nævne et Eksempel, hvoraf Bestemmelsens Affattelse vil forstaaes. Har det vist sig i 3 Maanedes, at den omhandlede Kurs ikke har været Pari, men f. Eks. 98, vil den Rente, som repræsenteres af en saadan Kurs paa en Obligation paa $3\frac{1}{2}$ pCt. være 3,57. Vædringsforslaget er nu affattet saaledes, at den Rente, hvorom vedkommende Ministerium saa kunde forene sig med Pantedeбитor, bliver 3,60. — Det er de saa Bemærkninger, hvormed jeg anser det for nødvendigt at begrunde Vædringsforslaget. Dets Formaal er, som sagt, dette, at det uden Underbæring enten af den gode Hensigt, der ligger i Lovforslaget, eller af den Virkning, dette vil kunne gøre som Meningsstilkendegivelse,